

РЕШЕНИЕ

№ 6522

гр. София, 19.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Златка Илиева**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7834** по описа за **2020** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

РЕШЕНИЕ

№ ....

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДИАНА СТАМБОЛОВА

**ЧЛЕНОВЕ: В. Н.
З. И.**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурор Д., като разгледа дело номер 7834 по описа за 2020 година, докладвано от съдия З. И., и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. А. А. срещу Решение от 23.06.2020г. по н.а.х.д.№ 12962/2019год., по описа на СРС, НО,116-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 19-4332- 011262 /12.06.2019год., издадено от В. началник сектор 0”ПП”- СДВР, с което на жалбоподателя са наложени административни наказания: глоба в размер на 200 лева, на основание чл.179, ал.2, пр.2 от ЗДвП и глоба в размер на 100 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от два месеца на основание чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП.

В касационната жалба се излага становище, че постановеното съдебно решение е незаконосъобразно, постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Претендира отмяна на съдебния акт и отмяна на атакуваното НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен не се явява и не изпраща процесуален представител.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно уведомен, не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура, чрез представителя си моли решението на СРС да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна. Съображенията за това са следните:

Софийски районен съд, въз основа на събраните писмени и гласни доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 19.04.2019год., около 18,30 часа, в [населено място], по [улица], жалбоподателката А. управлявала лек таксиметров автомобил „Фолксваген К.“ с ДК [рег.номер на МПС] / собственост на Д. К. /, с посока на движение [улица]. На кръстовището с [улица], поради недостатъчно разстояние /дистанция/, същата реализирала ПТП с намиращия се пред нея автомобил“Фолксваген Поло“ с ДК [рег.номер на МПС] , управляван от св.Г.. Вследствие на удара, последният реализирал ПТП с намиращия се пред него л.а.“Д. С.“ с ДК [рег.номер на МПС] . Св.Г. слязъл от колата и помолил А. да не мести автомобила. Последната му отговорила, че нищо не се е случило, но ще спре автомобила след кръстовището вдясно. Въпреки това, същата напуснала мястото на произшествието. Междувременно св.Г. заснел ДК № на управлявания от жалбоподателя автомобил и го съобщил на пристигналите на мястото на ПТП полицейски служители. За така настъпилото ПТП, св.Г. попълнил декларация, въз основа на която била изготвена скица и протокол за ПТП. На 28.05.2019г.

Жалбоподателката А. попълнила декларация, в която удостовери, че на процесната дата, място и час, е управлявала л.а.“Фолксваген К.“. На същата дата св.Ц. / мл.автоконтрольор при 0“ПП“-СДВР/ и съставил акт за установяване на административно нарушение по чл.23 и чл.123, ал.1, т.3, б.“в“ от ЗДвП, на базата на който е издадено процесното наказателно постановление.

От правна страна, СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Настоящата инстанция споделя тези изводи.

В касационната жалба се навеждат доводи, че актът за установяване на административно нарушение е съставен в нарушение разпоредбата на чл.40 ал.3 от ЗАНН.

Действително, предвид обстоятелството, че нарушението е извършено на оживено място, обективно е било възможно да бъдат установени очевидци на извършването му, което не е сторено. От материалите по делото обаче, се установява, че извършителят на нарушението е попълнил саморъчно декларация, в която е признал, че на посочената дата и място е управлявал процесния автомобил, както и че поради субективната си преценка, че в резултат на произшествието не са настъпили материални щети, е продължил пътя си. В подобен смисъл е и посоченото в декларация от втория участник в инцидента – свидетелят Г.. Последният е разпитан непосредствено в хода на съдебното следствие, когато е потвърдил първоначалнозаявените факти. Показанията му не са опровергани от останалите доказателства по делото.

Ето защо, настоящата инстанция, макар принципно да се съгласява със становището, че при съставяне на АУАН е допуснато нарушение на чл.40 ал.3 от ЗАНН, счита, че същото в случая няма характер на съществено такова. Това е така, тъй като допускането му от страна на контролните органи не е довело до неизясняване на фактическата обстановка по делото и до накърняване правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице.

С оглед доказателствата по делото, съдът е счел за безспорно установено, че жалбоподателят с поведението си на пътя е извършил вменените нарушения на правилата за движение при управление на МПС, поради което и правилно е ангажирана отговорността му на основание чл.179, ал.2, пр.2 от ЗДвП и чл.175, ал.1, т.5 от ЗДвП. За да се достигне до този извод, в решението е направен анализ на приобщените по делото доказателства – декларации, протокол за ПТП, скица, показания на свидетели, който се споделя от настоящата инстанция и не следва да бъде преповтарян. Съдът е изследвал въпроса за вида и размера на наложените санкции, като е достигнал до правилен извод за тяхната материална законосъобразност.

С оглед гореизложеното и поради липсата на сочените от жалбоподателя касационни основания и на други такива по чл.218, ал.2 от АПК, за които касационната инстанция

следи служебно, жалбата се явява неоснователна, а оспореното решение следва да бъде оставено в сила, като правилно и съответстващо на закона.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр.чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 23.06.2020г. по н.а.х.д.№ 12962/2019год., по описа на СРС, НО,116-ти състав

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

Особено мнение на съдията-докладчик З. И.:

Не споделям становището на мнозинството от състава, че допуснатото нарушение на чл.40 ал.3 от ЗАНН при съставяне на АУАН е несъществено, както и че вменените на жалбоподателя противоправни деяния са установени по безспорен и категоричен начин.

Разпоредбата на чл.40 ал.3 от ЗАНН предвижда, по изключение, в две възможности да се състави АУАН в присъствието на двама „други“ свидетели, които не са очевидци или такива по установяване на нарушението, а именно: 1. при липса на свидетели, присъствали при извършването или установяването на нарушението и 2. при невъзможност да се състави акт в тяхно присъствие. Нормата на чл.40 ал.3 от ЗАНН е императивна и не допуска изключения за ползване на „други“ свидетели, освен изрично нормативно предвидените, нито пък нейното заобикаляне.

Както бе прието по-горе, произшествието е настъпило на оживено кръстовище, в светлата част на денонощието, с участието на три автомобили. При тези обстоятелства, съдията –докладчик приема за безспорно, че очевидци на нарушението са съществували и са могли да бъдат установени. В хода на административнонаказателното производство, а и пред съда, не са ангажирани доказателства за наличие на обективна невъзможност АУАН да бъде съставен в присъствие на такива лица.

При тези обстоятелства, намирам, че в нарушение на цитираната норма, актът е съставен в присъствието на свидетели, които не са очевидци на нарушението или на неговото установяване. Горното всякога представлява съществено нарушение на императивни процесуални правила. Същото е съществено и поради това, че практически, предвид отсъствието на други надеждни доказателства, е довело до недоказаност на административното обвинение.

Като е игнорирал горният пропуск, първоинстанционният съд е постановил решение, в нарушение на процесуалните правила -касационно основание за отмяна, по смисъла на чл.348 от НПК.

Освен това, считам, че неправилно съдът е приел вменените на жалбоподателя нарушения за безспорно установени.

Както бе посочено по-горе, нарушението по чл.23 ал.1 от ЗДвП е установено въз основа на Скица и Протокол за ПТП. Последните, обаче са съставени единствено въз основа на декларацията на другия участник в произшествието, чиито показания се явяват не само изолирани, тъй като други свидетели –очевидци не са разпитани, но и са на свидетел, пряко заинтересован от изхода на делото. В хода на административнонаказателното производство не са предприети други действия по събиране на доказателства – издирване и разпит на свидетели-очевидци, оглед на местопроизшествие, съдебнотехническа експертиза и други, чрез които да се направи проверка на посочените от свидетеля Г. факти и се установи обективната истина по делото.

Освен това, за да се ангажира отговорността по ал.2 на чл.179 от ЗДвП, както е в случая, е наложително да се установи, че в резултат на допуснатото нарушение е настъпило ПТП, с материални щети. АУАН и НП не са изложени обстоятелства, в резултат на произшествието да са причинени вреди на лица или автомобили. Данни в тази насока липсват в докладната записка, както и в декларациите на двама от участниците в инцидента. Такива факти не са посочени и от свидетеля Г. в хода на съдебното следствие. Подобни данни се съдържат в скицата и протокола за ПТП. Последните, обаче, както бе посочено, са съставени въз основа само на показанията на един от участниците в произшествието.

Ето защо, и на това основание, намирам, че незаконосъобразно с обжалваното НП /потвърдено с оспореното решение на СРС/ е ангажирана административнонаказателната отговорност на касационния жалбоподател за нарушение на чл.23 ал.1 от ЗДвП на основание чл.179 ал.2 от ЗДвП.

По подобни съображения, не споделям и становището за доказаност на второто нарушение – по чл.123, ал.1, т.3, б.“в“ от ЗДвП.

За да привлече жалбоподателя към административнонаказателна отговорност по посочения текст, наказващият орган се е позовал единствено на посоченото от св. Г.. Последният е пряко заинтересован, като участник в ПТП. Ето защо, преди да бъдат кредитирани с доверие, неговите показания е следвало да бъдат подложени на задълбочен анализ и обсъдени в съвкупност с останалите доказателства по делото, което не е сторено. Третият участник в ПТП-то не е разпитван, не са издирвани други свидетели –очевидци или събирани друг вид доказателства. Отделен е въпросът, че и самият свидетел Г. никъде не е твърдял, че между участниците в произшествието е съществувал спор относно обстоятелствата, при които е настъпило. Напротив, свидетелят заявява единствено, че жалбоподателката е проявила поведение на

омоловажаване /според него/ на инцидента и че ще спре след кръстовището. Липсват данни между страните да е съществувал спор относно конкретни обстоятелства, свързани с произшествието – местоположение, щети, вина, съпричиняване и т.н.

Ето защо, намирам за недоказано в хода административнонаказателното производство, че между участниците е бил налице спор относно обстоятелствата, при които е настъпило произшествието, респективно, че жалбоподателката е била длъжна да остане на място, до пристигане органите на полицията, но не го е сторила.

Като е достигнал до обратен извод – за безспорна доказаност на вмененото нарушение, считам, че първоинстанционният съд е постановил решение при превратен анализ на доказателствата по делото. С горното същият е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила. Ето защо, според мен, оспореният съдебен акт следва да бъде отменен, като се постанови и отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Съдия :